

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 519/2014
12.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Т., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Т., адвоката Н.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К број 488/12 од 24.12.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1150/13 од 18.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К број 488/12 од 24.12.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1150/13 од 18.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К број 488/12 од 24.12.2012. године окривљени З.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Наведеном пресудом на основу члана 297. став 5. у вези са чланом 86. КЗ према окривљеном З.Т. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом на основу члана 196. став 1. у вези са чланом 193. став 2. тач. 1. и 9. ЗКП, обавезан је окривљени З.Т. да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 153.346,00 динара и да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара, а да оштећенима надокнади трошкове кривичног поступка насталих ангажовањем пуномоћника у поступку, у износу од 92.830,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом

принудног извршења, док су оштећени за остваривање имовинско правног захтева сходно члану 206. став 2. ЗКП упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 1150/13 од 18.02.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног З.Т., па је пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 488/12 од 24.12.2012. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног З.Т., адвокат Н.П., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење, те да нареди суђење пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд, је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. и 487. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Т. је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног З.Т. навођењем као разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које подношење захтева је дозвољено, али суштински у образложењу захтева оспорава и полемиче са чињеничним утврђењем у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, наводи да се пресуда заснива на медицинском вештачењу обављеном од стране др М.М. и да се овај вештак није изјаснио да ли би у случају активирања ваздушних јастука наступила смрт оштећеног, јер је за овакво изјашњавање потребно вештачење од стране вештака машинске струке. У захтеву

се даље наводи да је доказни предлог одбране изнет на главном претресу да се обави вештачење од стране вештака машинске струке одбијен и да др М.М. који је учествовао у сачињавању обдукционог записника није на списку сталних судских вештака.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено (члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП), а суштински се указује на недозвољен разлог за подношење захтева – на чињенична утврђења у правноснажним одлукама, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Т., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**